

عنوان مقاله:

معرفی کتاب «الفوائد الضیائیة» تألیف عبدالرحمان جامی

محل انتشار:

فصلنامه ادب عربی، دوره 6، شماره 2 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

حسین ارجمند - دانش آموخته دکتری در رشته زبان و ادبیات عربی دانشگاه تهران

غلامعباس رضایی هفتادر - دانشیار دانشگاه تهران

مجتبی عمرانی پور - استادیار دانشگاه تهران (پردیس فارابی)

خلاصه مقاله:

کتاب «الفوائد الضیائیة» اثر جامی، پارسی سرای قرن نهم هجری، شرحی است بر کافیة ابن‌الحاجب. جامی کتاب کافیة را برای مطالعه فرزندش ضیاءالدین یوسف که در آن تاریخ به تحصیلمقدمات زبان عربی اشتغال داشته است، شرح کرده و به همین مناسبت آن را «الفوائد الضیائیة» نام نهاده است. وی به سبب مهارت و تبحرش در زبان عربی، برای توضیح عبارات کافیة، شرحمزی را انتخاب کرده است. جامی در توضیح و تفسیر مباحث نحوی، فردی متعصب نبوده و در شرح خود با ذکر آثار و صاحبان آن، جانبامانت را رعایت کرده است. وی در شرح خود فقط ناقل آرای نحویان نبوده است، بلکهاستقصائات خود را نیز ذکر کرده است. در نقد خود جانب ادب را رعایت کرده و هرگز رابو نظر ابن‌الحاجب را رد نکرده است و اگر گاهی آرای ابن‌الحاجب مورد قبول او نبوده‌است، آرای دیگر نحویان که اندیشه ابن‌الحاجب را رد می‌کنند آورده است. با بررسیآراء وی در این کتاب، می‌توان او را از طرفداران مکتب نحوی بصره دانست. نوشته حاضر به بررسی و تحلیل پاره‌ای از مشخصات این کتاب می‌پردازد.

کلمات کلیدی:

جامی، نحو، کافیة ابن‌الحاجب، الفوائد الضیائیة

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1789712>

